SCRIITURA CARE AŞTEAPTĂ

Ion Popescu-Brădiceni, lector universitar doctor
Universitatea "Constantin Brancusi" din Targu Jiu

Abstract: *Marele poet T.S. Eliot ştia ce scrie, în 1943, în „Patru cvartete": „Timpul prezent şi timpul trecut / sunt poate amândouă prezente în timpul viitor, / iar timpul viitor cuprins în timpul trecut. / Dar orice timp este veşnic prezent / orice timp e de nemântuit. / Ce ar fi fost să fie e o abstracţie / eternă posibilitate rămânând / numai într-o lume a speculaţiei"[1].*

Se referea la acea poezie care să fie poezie în esenţă, antipoetică, antimetaforică, adică la „o poezie atât de transparentă încât nu am mai vedea poezia ci doar ceea ce trebuie să vedem cu ajutorul poeziei, o poezie atât de transparentă, încât, citind-o, am fi atenţi nu la ceea ce arată poemul şi nu la poezie"[2].

Este practic poezia ostensiotică şi himeneutică totodată, care se confundă cu caracterul său referenţial, la care se ajunge printr-un limbaj al transparenţei. Poetul vorbeşte despre timp în cel mai elevat stil filosofic, fiindcă are ceva de spus despre lumea existentă. Poezia lui nu-şi mai permite luxul de a pierde contactul cu schimbările vorbirii curente[3].

Cuvinte cheie: *mutaţii, înţelegerea, interpretarea, intersubiectiv*

1. Trecutul modificat de prezent

Raportul dintre limba poeziei şi limba obişnuită se află într-o continuă mişcare. În poezia modernă şi postmodernă meditaţia asupra unei dimensiuni (timpul la T. S. Eliot) „este concepută în cea mai autentică şi tradiţională logică filologică"[4]. Dar acea logică... translogică, pe planul limbajului, unde accentul expresiei se deplasează de la metaforă la cuvânt. Artistul trebuie considerat un om de acţiune universal. El se deosebeşte de filosof din punctul de vedere al

THE WRITINGS THAT WAIT...

Ion Popescu-Brădiceni, PhD lecturer
'Constantin Brancusi' University in Targu-Jiu
translated and interpreted by Silviu Popescu

Abstract: *The great poet T.S. Eliot knew what he wrote, in 1943, in the "Four Quartets": "Time present and time past / are probably both present during future / and time future contained in time past. / But all time is eternally present / any time is the unsaved. / What would have to be a abstraction / eternal possibility remains / Only in a world of speculation „[1].*

He meant that poetry which is poetry essentially, antipoetic , anti-metaphorical , e.g. " poetry so transparent that I would not see poetry but you have to see with the help of poetry , poetry so transparent that, by reading it, I do not pay attention to what the poem is or looks like "[2].

It basically is the himeneutic and ostensiologic poetry altogether and also that merges with its referential character, which is reached through a language of transparency. The poet talks about time, the lofty philosophical style, because he has something to say about the existing world. His poetry can no longer afford the luxury of losing touch with the current[3] changes in nowadays speech.

Keywords: *mutations, understanding, interpretations, intersubjective*

1. The Past changed by the Present

The relationship between language poetry and ordinary language is constantly moving. In modern poetry and postmodern meditation on a dimension (time to TS Eliot) " is designed for the most authentic and traditional philological logic "[4]. But that logic ... trans-logical, is in the plain of language, where the focus phrase moves from metaphor to say. The artist must be considered a human universal action. It differs from philosophical from the point of view of application. He sensuality translate its materials into symbols,

acţiunii. El nu traduce senzualitatea materialelor sale în simboluri, ci le tratează direct. Prin acest fapt el aparţine lumii şi timpului său, la modul senzitiv şi realist. În orice creaţie poetică spontaneitatea transformă trecutul în prezent, tradiţia în inovaţie, vechea paradigmă în noua paradigmă, evoluţia în revoluţie. Temele poemului (preistoria, mitologia, cultura, chiar şi religia) sunt modificate de cotidian; ele aleargă pe pagină odată cu poemul, simultan, fără vreo relaţie retorică.

T.S. Eliot şi teoria corelativului obiectiv par a fi tocmai expresia unei voinţe de a împăca subiectivul cu obiectivul, în cadrul aceluiaşi parcurs al actului poetic, de a lăsa ca trecutul să fie transgresat de prezent sau adus într-un prezent continuu, infinit. Teoria respectivă reprezintă un compromis necesar între viziunile transfiguratoare ale eului şi presiunile senzoriale ale existenţei imediate. Realitatea, omul, viaţa, adevărul existenţei sunt elemente mai importante decât limbajul poetic ca atare. Poemul se deschide spre exterioritate, spre diversa gamă a actului trăit, însoţit de absorbţia în spaţiul ei a celor mai banale stări, sentimente, gesturi şi întâmplări. Textul ca atare este obţinut prin calculul şi controlul hazardului semantic, prin plăcerea ludică a utilizării cuvintelor pentru a produce uimire, surpriză, stupoare, contrazicerea orizontului de aşteptare.

2. Componentele orizontului de aşteptare

Orice carte este o scriitură care aşteaptă. Componentele orizontului de aşteptare sunt:

- raportul adevărat între intenţionalitate şi capacitatea textului de a emite sugestii.
- înmulţirea efectelor estetice, ale interpretării, ca imaginaţie semantică în act.
- jocul de stimuli al textului, prin integrarea sensibilităţii interpretului prezent în proces.
- efectele de înstrăinare („contrazicerea în cât mai multe moduri a sistemelor de aşteptări"[5]) prin care orice text îşi va transforma fără încetare propriile denotaţii în

but treats them directly. By this time he belongs to the world and its sensitive and realistic mode. In any creative poetic spontaneity turns past into the present, the tradition of innovation, the old paradigm to the new paradigm, evolution revolution. The themes of the poem (prehistory, mythology, culture, and even religion) are modified daily; they run the page with the poem simultaneously without any relationship rhetoric.

TS Eliot's objective correlative theory seem to be just an expression of a will to reconcile the subjective with the objective , in the same path of the poetic act , to let the past be transgressed by present or brought in a continuous present by the infinite . That theory is a necessary compromise between transfiguring vision of self and sensory pressures of immediate existence. Reality, man, life, truth there are factors more important than the poetic language itself. The poem opens outwards towards a diverse range of live acts, accompanied by one's space absorption in the trivial condition, feelings, gestures and events. The text itself is obtained by calculating the semantic and hazard control through pleasure playful use of words to produce astonishment, surprise, amazement, contradiction to the expectations.

2. Components of the expectations horizon

Every book is writing in waiting. Waiting horizontal components are:

- The ratio between the true intent and ability to deliver text suggestions.
- Multiplying the aesthetic effects, the interpretation, and the semantic imaginative act.
- Game of text stimuli by integrating performer currently in the process sensitivity.
- Effects of alienation („ contradiction in as many ways systems expectations "[5]) that will turn any text incessantly own connotation and denotation in his own meanings will become signifiers of other meanings.
- Piercing „manifest content „to reveal latent content beyond and sometimes against the

conotaţii şi propriile lui semnificaţii vor deveni semnificanţi ai altor semnificaţii.

- străpungerea „conţinutului manifest" pentru revelarea conţinutului latent, dincolo şi uneori împotriva dorinţei autorului ca forma să fie înţeleasă şi consumată aşa cum a produs-o el.
- alegerea contextelor relevante.
- amplificarea solidarităţii emotive cu textul.
- artisticitatea, creaţia conform unor intenţii formative.
- organizarea mesajului ca abatere de la sistemul de aşteptări, alcătuit din obişnuinţele retorice, ideologice, plăcerea estetică, subiectivă.
- recrearea unei noi ordini, revitalizarea sau reinventarea operei cu sprijinul unor mereu alte contexte („Interpretul are cu sine contexte relevante în număr nelimitat şi sistemul lui de aşteptări ar putea fi nesfârşit de bogat şi mobil"[6]).
- modificarea sistemului asimilărilor prin încorporarea acelor elemente care contraziceau la început aşteptările.
- dinamizarea structurilor inteligenţei şi imaginaţiei.
- descoperirea de efecte expresive involuntare.
- valoarea ca produs al schimbării de perspectivă.
- antrenarea în actul tranzactiv a noului bagaj de amintiri.
- mutaţiile petrecute în conştiinţa estetică.
- reconvertirea expresivă printr-o poetică a recitirii.
- poetica relecturării ca „eliberare a impulsurilor spre fantazare"[7].
- restructurarea istorică, deblocarea posibilităţilor de tranzacţie cu textul.
- intrarea într-o tensiune semnificativă şi de receptare.
- modificarea codului de referinţă.
- fisiunea semantică.
- dimensiunea spirituală.
- existenţa unei simultaneităţi constant potenţiale a valorilor.

wishes of the author as to be understood and consumed form as he produced it.

- Selection of relevant contexts.
- Amplification of emotional solidarity with the text.
- Artistic vision, creation according to formative intentions.
- Organization of the deviation from the message queuing system consisting of rhetorical habits which are altogether ideological, of aesthetic enjoyment and subjective.
- Recreating a new order, revitalization or reinvention always work with the support of other contexts („ Broadcaster has the unlimited self- relevant contexts and the system's expectations could be endlessly rich mobile „[6]).
- Change assimilations system by incorporating those elements which contradicted the beginning expectations.
- Intelligence and imagination dynamic structures.
- Discovery of involuntary expressive effects.
- The value of the product of the change of perspective.
- Training in the transaction document new bag of memories.
- Mutations occurred in aesthetic consciousness.
- Reconversion expressive through poetic rereading.
- The Poetic rereading as "liberation impulses to fantasizing"[7].
- Restructuring historical transaction with the text release opportunities.
- Entering into significant tension and reception.
- Change the reference code.
- Fission semantics.
- The spiritual dimension.
- The existence of a constant potential simultaneity of values.
- Call sympathetic uninterrupted communication.
- Lowering the mark and deepening.
- Polysemy latent set in motion.
- Reception oriented.

- chemarea la comunicarea simpatetică neîntreruptă.
- coborârea în semn şi aprofundarea.
- polisemia latentă pusă în mişcare.
- receptarea orientată.
- înţelegerea tradiţiei prin repoziţionarea imaginară în condiţiile efective ale epocii studiate şi reconstituirea lucrurilor din această perspectivă.
- regăsirea în tradiţie a unui adevăr încă viu.
- orizontul istoric să fie integrat orizontului propriu prezentului.
- actul de comprehensiune implică în acelaşi timp o proiectare a orizontului istoric şi o depăşire a sa.

3. Înţelegere şi interpretare

Înţelegerea constă în elaborarea de proiecte autentice, care să corespundă obiectului. Este o deschidere către celălalt şi „implică sinele în mod necesar, fiind până la un punct autocunoaştere"[8], implică deopotrivă natura şi cultura, spontaneitatea intuitivă dar şi un anumit grad de cunoştinţe şi antrenament cognitiv. Înţelegerea mobilizează toate resursele spiritului, amestecând diverse niveluri de activitate mentală într-un complex de imagini, intenţii, emoţii, supoziţii, raţionamente logice şi analogice, intuiţii. Printre atributele caracteristice înţelegerii, un loc însemnat îl deţin afectivitatea, plasticitatea, autoreglarea. Interpretarea se conturează încă din faţa înţelegerii. Înţelegerea funcţionează în mod esenţial prin limbaj, îl controlează şi în acelaşi timp e controlată de el. A înţelege un limbaj înseamnă a stăpâni o tehnică, înseamnă sesizare a intenţiei. Înţelegerea vizează situaţia fundamentală a lui-a-fi-în-lume în totalitatea ei. Orizontului de aşteptare i se dă ca echivalent un orizont al înţelegerii. „Universalitatea, specificitatea orizontului şi particularitatea a ceea ce este imanent dimensiunilor formează deci în mod necesar un tot"[9]. Fiinţarea este înţeleasă abia când este raportată la specificitatea orizontului său de înţelegere. „Cum se face că înţelegerea,

- Understanding of tradition by repositioning imaginary actual conditions of the time studied and reconstitution of things from this perspective.
- Retrieving the tradition of a truly alive.
- Historical horizon to horizon integrated owns this.
- The act of comprehension involves both a design and historical horizon to overcome.

3. Understanding and interpretation

Understanding is to develop authentic projects that correspond to the object. It is an openness to the other and " necessarily involves self, self-knowledge is to some extent "[8] in August, involving both nature and culture, intuitive spontaneity and a certain degree of knowledge and cognitive training. Understanding mobilizes all resources spirit, mixing various levels of mental activity in complex images, intentions, emotions, assumptions, logical reasoning and analogue insights. Among the characteristic attributes of understanding, an important place they hold affection, plasticity, and auto-regulation. Interpretation is looming since before understanding. Understanding works essentially by language, while controls and is controlled by him. To understand a language means to master a technique, then referral intention. Understanding of the fundamental aims of the situation - to-be- the - world in its totality. Standby horizon is given as equivalent horizon of understanding. „Universality, specificity and particularity horizon of what are immanent dimensions so necessarily to form a whole "[9]. Being understood only when it is related to the specificity of his horizon of understanding. „How is it that understanding, according to all the essential dimensions of what she can explore the possibilities always sending "[10]? Because understanding of design in nature, because Dasein can exist only in the design possibilities of being. Once accomplished, the horizon of expectations becomes the horizon of significance.

Interpretation means according to the

potrivit tuturor dimensiunilor esenţiale a ceea ce ea poate explora, trimite întotdeauna la posibilităţi"[10]. Pentru că înţelegerea are caracter de proiectare, pentru că Daseinul nu poate exista decât în proiectarea de posibilităţi ale fiinţei. Odată împlinit, orizontul de aşteptare devine orizont de semnificaţie.

Interpretarea înseamnă potrivit sarcinii care-i revine „realizarea înţelegerii"[11]. Termenul de „interpretare" vine din latinescul „interpretatio", care înseamnă explicare, fuziune a orizonturilor. Pe terenul culturii scrise, interpretului i-ar reveni misiunea de a „reconcilia interesele disparate ale autorului şi cititorului, fără a-l reprezenta fals pe vreunul"[12]. Interpretul „are doar funcţiunea de a permite comprehensiunea, urmând apoi să dispară complet"[13]. Interpretarea, adică clarificarea ori căutarea de echivalenţe ori găsirea sensului ascuns, şi comunicarea ei către ceilalţi sunt succesive (şi îngemănate atunci când interpretul se confundă cu beneficiarul). Nu aprob nici eu exagerările unor hermeneuţi / metahermeneuţi (ca Jan Elissalde de exemplu[14])şi cred că ar fi păcat ca interpretul să păstreze pentru sine comprehensiunea unui text, a unei legi, a unei opere de artă sau a unei limbi; l-aş considera un abuz de neiertat. Interpretarea nu e doar o categorie a medierii ci şi o modalitate a înţelegerii; primează caracterul ei tranzacţional, faptul că se bazează pe negocierea sensului (o dialectică de «du-te-vino» între ipoteză şi efectuare). Revizuind definiţiile în circulaţie m-aş opri la următoarele elemente diseminate şi neconfigurate:

- interpretarea este calea de a ajunge la o reprezentare clară şi adecvată a lucrurilor.
- produsul obţinut în urma efortului de clarificare.
- o parte integrantă a înţelegerii depline, o formă conştientizată, problematizată a acesteia, situată pe o treaptă mai înaltă.
- aprofundarea unui înţeles, pătrunderea cu mintea până la miezul

task that it returns „achieving understanding "[11] . The term „interpretation" comes from the Latin „interpretation „meaning explanation, fusion of horizons. On the ground written culture, interpreter would return mission to „reconcile the disparate interests of the author and the reader, without any fake represent "[12]. Broadcaster „is only function to enable comprehension, followed by completely disappearing "[13]. Interpretation, clarification or search for equivalences that times finding hidden meaning, and communicating them to others are successive (and twin when the interpreter is confused with the recipient). I do not endorse any exaggerations of a hermeneutist / meta-hermeneutist (as Jan Elissal for example[14]) and I think it would be a shame for the interpreter to keep to himself comprehension of a text of a law of a work of art or language ; I would consider an unforgivable abuse . Interpretation is not just a category of mediation but also a way of understanding; outweigh its transactional nature, being based on the negotiation of meaning (a dialectic of „go forth „between the hypothesis and conduct). Revising the definitions in circulation I would stop following disseminated and unconfigured:

- Interpretation is the way to reach clear and appropriate things.
- The product of the effort of clarification.
- An integral part of full understanding, realized form, its problematical, situated on a higher level.
- Deepening of understanding, penetrating mind to the core of a text invisible.
- Action consisting in giving a reasoned meaning of words, deeds, acts anyone.
- Action to translate from one language to another.
- How to represent, to move from one semiotic system to another.

Florin Druţă believes that „explanation (interpretation) and comprehension (understanding) are dialectical and converge into a unified platform "[15] .

4. Relations between objective, subjective

invizibil al unui text.

- acţiunea constând în a da o semnificaţie motivată cuvintelor, faptelor, actelor cuiva.

- acţiunea de a traduce dintr-o limbă în alta.

- modalitatea de a reprezenta, de a trece dintr-un regim semiotic în altul.

Florin Druţă consideră că „explicaţia (interpretarea) şi comprehensiunea (înţelegerea) sunt dialectice, converg într-o platformă unificatoare"[15].

4. Raporturile dintre obiectiv, subiectiv şi intersubiectiv

„Interpretarea se vede pusă în faţa sarcinii de a realiza în acelaşi timp două valori intenţionale supreme. Strădaniei de a elabora o reconstrucţie adecvată sensului vizat îi corespunde înţelegerea dependenţei de subiect a oricărei re-produceri"[16].

Astfel că obiectivitatea postulată hermeneutic nu se poate actualiza într-o performanţă concretă a înţelegerii decât în limitele cadrului trasat de subiectivitate. Nu poate fi legată indisolubil realizarea idealului obiectiv de maxima realizare a eului. Exigenţei de obiectivitate i se adaugă sarcina reflexivităţii, în speţă faptul „de a deveni conştient de condiţionarea unei posibilităţi de înţelegerea adecvată obiectului".

Subiectul trebuie să conceapă înţelegerea sa simultan ca dependentă şi independentă de subiect. În înţelegere determinaţia obiectului şi cea a subiectului *coincid*. Unitatea funcţională a obiectivităţii şi a subiectivităţii, actul fundamental al cercetării subiectului din afara subiectului însuşi, autorealizarea şi idealul obiectivităţii contopite într-o productivitate hermeneutică sunt nişte imanenţe ale ontologiei integratoare.

Atât explicaţia (aşa cum este ea înţeleasă de filosofia analitică) cât şi comprehensiunea de tip hermeneutic sfârşesc fiecare în parte în a restabili comunicarea intersubiectivă. Fenomenologia husserliană substituie spiritului obiectiv: conceptul de **and inter-subjective.**

„Interpretation is seen facing the task of simultaneously accomplishing two intentional supreme values . The endeavours to develop a proper reconstruction as compared to their sense have a correspondence on their dependence on the understanding of the subject of any re-manufacture "[16].

So postulated hermeneutical objectivity cannot update in understanding the actual performance anymore than subjectivity can within the framework outlined. There may be inextricably linked high achieving ideal goal of self realization. Objectivity demanding task reflexivity is added, namely that "to become aware of the conditioning of adequate understanding possibilities object".

The subject should develop understanding as both dependent and independent of the subject. In understanding the determinants of the object and the subject coincide. The functional unit of objectivity and subjectivity, the subject of basic research act out the subject himself, self-realization and the ideal of objectivity fused into a hermeneutical productivity are some of immanence ontology integration.

Both explanation (as it is understood by analytic philosophy) and the type of hermeneutic comprehension end up to restore inter- communication. Husserlian phenomenology substitute objective spirit: the concept of inter-subjectivity; e.g. a way of consciousness that does not use any upper body consciousness; a common spirit, collective history. If phenomenology of consciousness raises the issue of objective spirit, that produce a philosophy of spirit, or its equivalent through inter-subjectivity, phenomenology spirit remains in the consciousness. We therefore have 'an intersection between a phenomenology of spirit (Husserl) and a phenomenology of spirit that remains in consciousness phenomenology (Hegel) "[17]. Husserl's approach has been extended thanks to the establishment of inter-historic communities. "The philosophy of

intersubiectivitate; adică o modalitate a conştiinţei care nu recurge la nici o entitate superioară conştiinţei; la un spirit comun, colectiv, istoric. Dacă fenomenologia conştiinţei se ridică la problematica spiritului obiectiv, adică produce o filosofie a spiritului, sau echivalentul ei prin intermediul intersubiectivităţii, fenomenologia spiritului rămâne o fenomenologie în mediul conştiinţei. Avem deci „un raport de intersectare între o fenomenologie a spiritului (Husserl) şi o fenomenologie a spiritului care rămâne o fenomenologie în conştiinţă (Hegel)"[17]. Demersul husserlian s-a extins graţie intersubiectivităţii la constituirea comunităţilor istorice. „Filosofia spiritului obiectiv va fi exterioară fenomenologiei. Mai mult, nu va mai fi numit fenomenologie decât acel segment din filosofia spiritului subiectiv cuprins de o parte, între determinaţiile antropologice şi, de cealaltă parte, psihologia raţională, aşadar acel segment unde conştiinţa vizează altceva decât ea însăşi, un altul pe care îl are în faţa ei, în afara ei".

O particularitate a intersubiectivităţii o constituie imperativul ştiinţificităţii. Acesta trebuie realizat prin verificabilitate intersubiectivă. Interogaţia filosofică se referă la obiect şi la subiect şi la întregul în care sunt cuprinse ambele. Cum limbajul cotidian suferă de deficienţe logice, este necesară construirea unui limbaj ideal, care să corespundă normelor exactităţii ştiinţifice şi care să aibă la bază reguli precise. De aceea se dezvoltă noua logică formală, care devine fundamentul unei noi filosofii, şi alături de ea, analiza limbii, care ajunge temă centrală pentru filosofie. Teoria husserliană a intersubiectivităţii a năzuit să ia locul teoriei hegeliene a spiritului. Husserl a pus în circulaţie conceptele de constituire, care constau într-un travaliu de explicitare / exegeză: „Numai pornind de la obiectul deja constituit pot fi desfăşurate, retroactiv, retrospectiv, straturile de sens, nivelurile de sinteză... Ne angajăm atunci într-o chestionare către origini sau, în răspăr, care

objective spirit is outside phenomenology. Moreover, it will not be called phenomenology than subjective spiritual philosophy that segment comprised of one hand, the anthropological determinations and the other, rational psychology , so that segment which aims other than consciousness itself , another that it has before it, beyond " .

A feature of inter-subjectivity is the imperative of science. This should be achieved through inter- verifiability. Philosophical interrogation refers to the object and the subject and all are contained both. As we are colloquially suffering from impaired logic, it is necessary to construct an ideal language that meets standards of scientific accuracy and be based on clear rules. Therefore, developing new formal logic, which becomes the foundation of a new philosophy, and with it, the analysis of language, philosophy reaches central theme. Husserlian theory of inter-subjectivity aspired to replace the Hegelian theory spirit. Husserl put on the concepts of constitution, which consist of a labour of explanation / exegesis: "Only from already constituted subject can be conducted retrospectively layers of meaning, levels of synthesis ... We are committed then in a questionnaire to the origins, against the grain, which is an endless work, even if it operates in an environment of record, since this environment is not never stops analyzing "[18]. Neither the establishment of another can escape the rules of the game. It is powered by solipsism argument. While Kant does not claim objectivity object apperception as support than unity , so that " thinking " that can accompany all my representations , Husserl , by the second reduction - through the reduction in reduction - return this " thinking " such a solipsism that would be required to support inter- networking entire world and not a simple and unique "thinking "

„The function of this appeal to solipsism - Paul Ricoeur states - bound himself to the reduction in reduction is therefore that to make visible the inadequacy of the labour of foundation.

este o muncă fără sfârşit, chiar dacă operează într-un mediu al evidenţei, întrucât acest mediu nu opreşte *niciodată analiza*"[18]. Nici constituirea lui altul - nu se sustrage acestei reguli a jocului. Ea este pusă în mişcare de argumentul solipsismului. În timp ce pentru Kant obiectivitatea obiectului nu reclamă drept sprijin decât unitatea apercepţiei, deci acel „gândesc" care poate însoţi toate reprezentaţiile mele, Husserl, prin această reducţie secundă - prin această reducţie în reducţie - readuce acest „gândesc" la un atare solipsism încât ar fi necesară o întreagă reţea intersubiectivă pentru a susţine lumea, iar nu un simplu şi unic „gândesc".

„Funcţia acestui recurs la solipsism - precizează Paul Ricoeur - legat el însuşi de reducţia în reducţie, este deci aceea de a face vizibilă inadecvarea sa la travaliul fundării. O conştiinţă solitară se înşeală într-adevăr în raport cu ceea ce am înţeles dintotdeauna ca fiind o natură comună tuturor, dar şi în raport cu ceea ce am înţeles dintotdeauna ca fiind comunitatea oamenilor, adică faptul că alţi subiecţi sunt aici în faţa mea, capabili să intre într-o relaţie reciprocă de la subiect la subiect şi nu doar în relaţia disimetrică de la subiect la obiect - de la subiectul care aş fi eu singur la fiinţa obiectelor care ar fi restul lucrurilor... Astfel, regula după care nici o analiză a constituirii nu este posibilă fără firul conducător al obiectului nu operează numai pentru Dingkonstitution ci şi pentru constituirea lui altul... La fel, în cazul intersubiectivităţii lui Husserl, este vorba de a lua drept fir conducător acaestă orientare către un alt eu pe care îl înţelegem deja în cadrul atitudinii naturale şi al limbajului obişnuit"[19].

Argumentele lui Paul Ricoeur menite să configureze o paradigmă a intersubiectivităţii husserliene în confruntare cu spiritul hegelian se succed clarificator şi transsistematic:

- dacă constituirea nu este o creaţie de sens, dacă îşi ia propriul ei sfârşit ca ghid transcedental al desfăşurării sale, adevăratul ei statut epistemologic este al explicitării.

A solitary conscience is really wrong in relation to what we have always seen as a kind common to all , but compared to what I have always understood as the community of people , meaning that other subjects are there in front of me , able to enter into a reciprocal relationship from subject to subject and not just in relation to asymmetry of the subject to the object - the subject that I 'm alone in being objects as everything else ... So , right after which no analysis of the constitution is not possible without the bedrock of object operates only Dingkonstitution but also for the establishment of another ... So , if Husserl 's inter-subjectivity , it is taking as guidance suggests this guiding thread to another that I I already understand the natural attitude of ordinary language "[19].

Paul Ricoeur's arguments are designed to set up the inter-Husserlian paradigm in confrontation with Hegelian spirit succeeds trans-systematic clarified:

- If the constitution is not a creation of meaning, if it has its own transcendent end to guide the conduct of its epistemological status is its true of explicitness.
- Explained the means to carry potential meaning of an experience, exactly what Husserl called external horizons and internal horizons object.
- Phenomenology is explicit ego.
- The globalization of the phenomenology means concrete and obvious explanation of the ego by oneself, meaning a „self-explanation that shows how his ego has in itself the "others", „objectivity" and generally all that the egos have - either I or non - I – an existential[20] value.
- Explicitness style horizons operate on the role of analogy in the relation between egos (between ego and alter ego).
- Use of transcendental, not just argumentative analogy is based on the description of another perception as a direct perception.
- Ego is not univocal meaning in the absence of ego genre or equivocal, since I can say alter ego; it is analogous.

- a explicita înseamnă a desfăşura potenţialul de sens al unei experienţe, exact ceea ce Husserl numeşte orizonturi externe şi orizonturi interne ale obiectului.

- fenomenologia este explicitarea ego-ului.

- universalizarea fenomenologiei înseamnă explicitare concretă şi evidentă a ego-ului de către el însuşi, adică „explicitare de sine, care arată cum ego-ul constituie în el pe „ceilalţi", „obiectivitatea" şi, în general, tot ce posedă pentru ego - fie în eu sau în non-eu - o valoare existenţială[20].

- stilul explicitării orizonturilor operează asupra rolului analogiei în raportul dintre ego-uri (între ego şi alter ego).

- folosirea transcedentală, iar nu argumentativă a analogiei se bazează tocmai pe descrierea percepţiei lui altul ca fiind o percepţie directă.

- semnificaţia ego nu este mai univocă, în lipsa unui gen ego, nici echivocă, întrucât pot spune alter ego; ea este analogă.

- analogia nu este deci un raţionament, ci transcedentalul multiplelor experienţe perceptive, imaginative, culturale.

- funcţia analogiei ca principiu transcedental este aceea de a păstra egalitatea semnificaţiei „eu", în sensul că ceilalţi sunt deopotrivă „eu"-uri.

- analiza ego-ului trebuie urmărită de la baza până la vârful comunităţilor fără a invoca niciodată o entitate diferită de interrelaţia ego-urilor.

- acţiunea umană se distinge de un simplu comportament prin aceea că ea poate fi interpretată în mod comprehensiv de către agenţii săi, deci în termeni de semnificaţii vizate.

- putem situa sub jurisdicţia sociologiei comprehensive orice acţiune nu numai cu semnificaţie pentru individ, dar şi orientată către altul.

- conjuncţia între conceptele transcedentale ale intersubiectivităţii husserliene şi tipurile-ideale ale sociologiei comprehensive ale lui Max Weber.

- Husserl aduce în această conjuncţie

- Analogy is therefore not a judgment, but many transcendent experiences perceptive, imaginative, and cultural.

- Function analogy transcendental principle is to preserve equality meaning „I" in the sense that others are both „I „s.

- Analysis of the ego must be traced from the base to the tip of communities without ever invoking different entity interrelation egos.

- Human action is distinguished from a simple behaviour in that it can be interpreted in a comprehensive way by agents, so in terms of meanings concerned.

- Can be placed under the jurisdiction of any action not only comprehensive sociological significance for the individual, but also oriented towards another.

- The conjunction between the concepts of inters- Husserlian transcendental and ideal - types of comprehensive sociology of Max Weber.

- Husserl brings this analogy conjunction principle ego as transcendental element which regulates all relations sociology covered comprehensively and with this principle , the fundamental belief that we will never find anything other than inter- relationships and not social things .

When asked if you can substitute a phenomenology of inter-subjectivity a phenomenology of spirit, Paul Ricoeur says so. Husserl's decisive advantage over Hegel is the categorical refusal of collective entities Facets and tenacious will to reduce them to a network of interactions.

"Replacing the Hegelian objective spirit with inter-subjectivity preserves - feels the same Paul Ricoeur - the minimum criteria of human action , that is able to be identified by projects , intentions , motives of agents able to impute their own action ... If the analogy ego is the principle of all transcendental inter-subjective relations , we then required to identify theoretically and practically do prevail human likeness , my neighbour in all relations with contemporaries , predecessors and my successors "[21].

principiul analogiei ego-ului ca element transcedental care reglează toate raporturile parcurse de sociologia comprehensivă şi, odată cu acest principiu, convingerea fundamentală că nu vom găsi niciodată altceva decât raporturi intersubiective iar nu lucruri sociale.

La întrebarea dacă se poate substitui o fenomenologie a intersubiectivităţii unei fenomenologii a spiritului, Paul Ricoeur afirmă că da. Avantajul decisiv al lui Husserl asupra lui Hegel constă în refuzul categoric de a ipostazia entităţile colective şi în voinţa sa tenace de a le reduce la o reţea de interacţiuni.

„Înlocuirea spiritului obiectiv hegelian cu intersubiectivitatea prezervă - consideră acelaşi Paul Ricoeur - criteriile minimale ale acţiunii umane, adică posibilitatea de a fi identificată prin proiectele, intenţiile, motivele unor agenţi capabili să-şi impute propria lor acţiune... Dacă analogia ego-ului este principiul transcedental al tuturor relaţiilor intersubiective, avem atunci obligaţia să identificăm, teoretic, şi să facem să prevaleze practic asemănarea omului, semenul meu, în toate relaţiile cu contemporanii, predecesorii şi succesorii mei".[21]

Note

[1] T.S. Eliot: Patru cvartete, editura Univers, Bucureşti, 1971, pag. 19 (traducere de Sorin Mărculescu)
[2] Apud Serge Fauchereau: Introducere în poezia americană modernă, editura Minerva, Bucureşti, 1974, p. 67 (traducere de Ştefan Stoenescu şi Constantin Abăluţă)
[3] T.S. Eliot: Muzica poeziei în Eseuri, editura Univers, Bucureşti, 1974, p. 35
[4] Gheorghe Crăciun: Aisbergul poeziei moderne, editura Paralela 45, Piteşti, 2002, p. 85
[5] Eugen Negrici: Expresivitatea involuntară, editura Cartea Românească, Bucureşti, 1977, p. 19
[6] Eugen Negrici, op. cit., p. 25

Notes:

[1] T.S. Eliot : Four Quartets, Universe Publishing, Bucharest, 1971, page 19 (translated by Sorin Mărculescu);
[2] Apud Serge Fauchereau: Introduction to modern American poetry, publishing Minerva, Bucharest, 1974, p 67 (translation by Stephen Stoenescu and Constantin Abalos);
[3] T.S. Eliot: Poetry in Music Essays, Universe Publishing House , Bucharest, 1974 , p 35;
[4] Gheorghe Craciun: Iceberg modern poetry , publishing Parallel 45 , Pitesti , 2002, p 85;
[5] Eugen Negrici: involuntary expressiveness, Romanian Book Publishing House, Bucharest, 1977 , p 19;
[6] Eugene Negrici op. cit. , p 25;
[7] Matei Calinescu: Reading, rereading. Towards a poetics of (re) reading, translation of Virgil Stanciu, Polirom, Iasi , 2003, p 127;
[8] Paul Ricoeur : Interpretation and rationality, Polirom , Iasi, 2006 , p 16;
[9] Erwin Hufnagel: Introduction to hermeneutics ; Universe Publishing House , Bucharest, 1981 by Thomas Kleininger Romanian , page 35;
[10] Martin Heidegger: Sein und Zeit (Being and Time), second edition, unrevised, Tubingen, 1967, p 145;
[11] Emilio Betti: Die Hermeneutik allgemaine Methodik als der Geisteswissenschaften (hermeneutics - a general methodology for the science of the spirit), second edition , unrevised , Tübingen , 1972, pp. 11;
[12] Michael Hancher: What kind of speech act is interpretation? Poetics, no. 10, 1981, p 263-281;
[13] Hans-Georg Gadamer: L' art de comprendre . Ecrits, Paris, 1982-1991, (B, 2, page 220); voir II. Herméneutique et champs de l' humaine experience;
[14] Oct Elissalde: Critique de l' Interprétation , Vrin , Paris , 2000, p 175;
[15] Florin Druţă: Dialectics and Hermeneutics; Scientific and Encyclopaedic Publishing House , Bucharest , 1990, p 41;
[16] Erwin Hufnagel , op. cit. , p 161;

[7] Matei Călinescu: A citi, a reciti. Către o poetică a (re)lecturii, traducere de Virgil Stanciu, editura Polirom, Iaşi, 2003, p. 127
[8] Paul Ricoeur: Interpretare şi raţionalitate, editura Polirom, Iaşi, 2006, p. 16
[9] Erwin Hufnagel: Introducere în hermeneutică; editura Univers, Bucureşti, 1981, în româneşte de Thomas Kleininger, p. 35
[10] Martin Heidegger: Sein und Zeit (Fiinţă şi timp), ediţia a II-a, nerevizuită, Tübingen, 1967, p. 145
[11] Emilio Betti: Die Hermeneutik als allgemaine Methodik der Geisteswissenschaften (Hermeneutica - o metodologie generală pentru ştiinţele spiritului), ediţia a II-a, nerevizuită, Tübingen, 1972, p. 11
[12] Michael Hancher: What kind of speech act is interpretation?, Poetics, nr. 10, 1981, p. 263-281
[13] Hans-Georg Gadamer: L'art de comprendre. Ecrits, Paris, 1982-1991, (b, 2, pag. 220); voir II. Herméneutique et champs de l'experience humaine
[14] Jan Elissalde: Critique de l'interprétation, Vrin, Paris, 2000, p. 175
[15] Florin Druţă: Dialectică şi hermeneutică; Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1990, p. 41
[16] Erwin Hufnagel, op. cit., p. 161
[17] Paul Ricoeur: Eseuri de hermeneutică; traducere de Vasile Tonoiu, editura Humanitas, 1995, p. 185
[18] Paul Ricoeur: op. cit., p. 190
[19] Idem, ibidem, p. 192
[20] Edmond Husserl: Méditations cartésiennes, trad, fr., Paris, Vrin, p. 72; Meditaţii carteziene (1929), trad. rom. Aurelian Crăiuţu, Humanitas, 1994
[21] Paul Ricoeur: op. cit., p. 203

[17] Paul Ricoeur: Essays in hermeneutics ; Translation by Basil Tonoiu , Humanitas , 1995, p 185;
[18] Paul Ricoeur: op. cit. , p 190;
[19] Idem, ibidem, p. 192;
[20] Edmond Husserl: Meditations cartésiennes, translated in French, Paris, Vrin , p 72 ; Cartesian Meditations (1929) , translated in Romanian by Aurelian Crăiuţu , Humanitas , 1994;
[21] Paul Ricoeur: op. cit., p. 203